"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି କଳିଯୁଗରେ କେଉଁ ଜିନିଷ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ତା'ର ପରିଣାମ କ'ଣ ହୋଇଛି ?

ଉତ୍ତର:- କଳିଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ସୁଖଧାମରୁ ଦୁଃଖଧାମ, ହୀରାତୁଲ୍ୟରୁ କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଖେଳ ଅର୍ଥାତ୍ ନାଟକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଭାରତ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ।

ଗୀତ:- ଭୋଲୋନାଥ ସେ ନିରାଲା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ । କେଉଁ ଭଗବାନ ? ଭୋଳାନାଥ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଏଠାରେ ପିତା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା, ସତଗୁରୁଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ ବାବା, ଭୋଳାନାଥ କୁହାଯାଏ । ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଭୋଳା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତ କହୁଛନ୍ତି ଆଖି ଖୋଲିବା ମାତ୍ରେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଭସ୍ମ କରି ଦେଲେ । ତେବେ ଭୋଲା ଭଣ୍ଡାରୀ ତ ଶିବଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯିଏକି ଭଣ୍ଡାରକୁ ଭରପୁର କରିଥାଆନ୍ତି । କେଉଁ ଭଣ୍ଡାର ? ଧନ-ଦୌଲତ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର । ବାବା ତ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ତ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି କାରଣ ରାବଣ ଅଭିଶପ୍ତ କରି ଦେଇଛି । ସମସ୍ତେ ଶୋକ ବାଟିକାରେ ବିଳାପ କରୁଛନ୍ତି । ଭୋଳାନାଥ ଶିବ ଆସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ ତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଲକୁଲ୍ ନିର୍ବୋଧ କରିଦେଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ଭାରତର ସୁଖ-ଦୁଃଖ ବା ହାରିବା-ଜିତିବାର ଖେଳ (ନାଟକ) । ଭାରତ ସମୃଦ୍ଧିଶାଳୀ ଅର୍ଥାତ୍ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦରିଦ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ସୁଖଧାମ ଥିଲା ଏବେ ଦୁଃଖଧାମ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ନର୍କ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ନର୍କରୁ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ କିପରି ହେଉଛି ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହେବ ଯାହାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହେବାର ଥିବ, ଯେଉଁମାନେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ବିଗିଡି ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ବାବା ଆସି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ବଡ କଷ୍ଟରେ ଚିହ୍ନିପାରିବେ କାରଣ ତାଙ୍କର ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ପରମଆତ୍ମା ହିଁ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ପାବନ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥାଆନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ । ଅନେକ ମନୋକାମନା ନେଇ ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ହେଲେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ପୁଣି ବି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବନା ରଖି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଳ୍ପକାଳ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ଫଳ ଦେଇ ଦେଉଛି । କୌଣସି ଜଡ ମୂର୍ତ୍ତି କେବେ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେହି ଫଳ ଦେଉଥିବା, ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖଦାତା ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ବେହଦର ସୁଖଦାତା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ମୁଁ ତ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ତୁମେମାନେ ଆସିଛ ସୁଖଧାମରେ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ଏଥିରେ ବହୁତ କଥାକୁ ବାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆଦି ସମୟରେ ସୁଖ ମିଳୁଛି, ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ସୁଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ତାହା ପରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ବାମମାର୍ଗ ବା ବିକାରୀମାର୍ଗରେ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରୁ ଭକ୍ତି କରିବା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତେବେ ଆଦି ସମୟରେ ସୁଖ ଥାଏ ପୁଣି ମଝି ସମୟରୁ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖର ସମୟ ଆସିଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଦାତା ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି । ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଦଣ୍ଡ ତ ବହୁତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଶେଷରେ ତ କଚେରୀ ବସିବ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାଶୀରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବଳି ଚଢୁଥିଲେ । ଯାହାକୁ କାଶୀ କଲବଟ୍ କୁହାଯାଏ । ତେବେ କାଶୀରେ ଶିବଙ୍କର ହିଁ ମନ୍ଦିର ଅଛି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ କୁହନ୍ତି— ବାସ୍, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଯାଉଛି । ବହୁତ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢିଥାଆନ୍ତି ତେଣୁ ଅଳ୍ପକାଳର କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ଫଳ ମିଳିଯାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବଳି ଚଢୁଛ ଅର୍ଥାତ୍ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଉଛ । ଏଠାରେ ଜୀବଘାତ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରକୁ ବଳି ଚଢାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବଞ୍ଚିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ କହୁଛ ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଗଲି । ସେମାନେ ତ ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢୁଛନ୍ତି, ମରିଯାଉଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ, ବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସି,

ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ଯାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ଯାହାକି ତୁମେମାନେ ଏବେ ହେଉଛ । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ତୁମେ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଆସିଛ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ ।

ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ହେବା ଦରକାର ନା । ଭାରତ ନୂଆ ଥିବା ସମୟରେ ସୁଖଧାମ ଥିଲା, ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁଃଖଧାମ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏତେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଯାହାକି ଏତିକି ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସୃଷ୍ଟି ତ ଏହି ଗୋଟିଏ ତାହା କେବଳ ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ହେଉଛି । ମାୟା ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ତାଲା ଲଗାଇ ବିଲକୁଲ୍ ପଥରବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ନଜାଣି ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ କୁହାଯାଉଛି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜାରେ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ଖୁଆଇ-ପିଆଇ ପୁଣି ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହା କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା ହେଲା ନା । ଏଥିରୁ ଲାଭ କ'ଣ ହେବ ? କେତେ ଆଡମ୍ବରରେ ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ପରେ ଯେପରି ଶବକୁ ଶ୍ମଶାନରେ ପୋତି ଦେଇଥାନ୍ତି ସେହିପରି ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡିକୁ ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ— ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ରାଜ୍ୟ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରୁଛି । ଏଥିରେ କାହାକୁ ବି ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ବଡ କଷ୍ଟକର କାରଣ ସାକାରରେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଆଗା ଖାଁ ତ ସାକାରରେ ଥିଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କର କେତେ ଅନୁଗାମୀ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ସୁନା-ହୀରାରେ ଓଜନ କରି ତାଙ୍କର ଓଜନ ପରିମାଣର ଭେଟୀ ଦେଉଥିଲେ । ଯାହାକି ଏତିକି ମହିମା କୌଣସି ରାଜାର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହାକୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ କୁହାଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ତ ନାହିଁ ନା । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ନଷ୍ଟ ଚରିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ବଡ ବଡ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବଡ ବଡ ପାପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଗରିବର ବନ୍ଧୁ । ଗରିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏତେ ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତେ ପାପାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ବେହଦର ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ପୁଣି ବି ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଆରେ, ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା! ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ କେବେ ଦେଖିନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ ଦୁଇ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ନିବାସ କରୁଛି । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ବାହାରି ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେହେତୁ ମୁଁ ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ ତେଣୁ ମୋର ପିତା ମଧ୍ୟ ମୋଭଳି ହୋଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ସୁଖର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) କିପରି ଦେବେ ? ନିଶ୍ଚିତ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଆସି ବସିବେ । ଆତ୍ମା ଏବେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ଦୁର୍ଗତିରୁ ସଦଗତିକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଯିଏ ଯେପରି କରିବ ସେହିପରି ପାଇବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉନାହଁ ତେବେ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ପାଇବ ନାହିଁ । ଯଦି କାହାକୁ ନିଜ ଭଳି ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ କରୁନାହଁ ତେବେ ବୁଝାଯିବ ତୁମେ ପାଇ ପଇସାର ପଦ (ଛୋଟପଦ) ପାଇବ । ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦେବତାମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ହେଭେନ୍‌ଲୀ ଗଡ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା... କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା କେତେବେଳେ ଆସି ସୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ହେଲେ ପୂରା ମାତ୍ରାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହଁ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ହେବ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଯେତିକି ଥିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯଦି କେହି ପଚାରିବେ ତେବେ ବାବା ତୁରନ୍ତ ଶୁଣାଇପାରିବେ ଯେ ଏଭଳି ଚାଲି-ଚଳଣୀ ଭିତରେ ଯଦି ତୁମେ ଶରୀର ଛାଡିଦେବ ତେବେ ଏହିଭଳି ପଦ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ପଚାରିବାର ସାହସ ମଧ୍ୟ କାହାର ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣିପାରୁଥିବେ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ବାଡି (ସାହାରା) ହୋଇଛି ? ବାବା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରନ୍ତି— ଇଏ ଭଲ ପଦ ପାଇବେ । ଏହି ପିଲାଟି କିଛି ବି ସେବା କରୁ ନାହିଁ ତେଣୁ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଦାସ-ଦାସୀ ପଦ ପାଇବ । ଝାଡୁ କରିବାବାଲା, କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଳନା କରିବାବାଲା, ମହାରାଣୀଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା (ସଜେଇବା) ବାଲା ଦାସଦାସୀ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ନା । ସେମାନେ (ଦେବତାମାନେ) ହେଲେ ପବିତ୍ର ରାଜା, ଏମାନେ ହେଲେ ପତିତ ରାଜା । ତେବେ ପତିତ ରାଜାମାନେ ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ।

ଦେଖ ବିରଳା ମନ୍ଦିର କେତେ ବଡ । ବିରଳା ମଧ୍ୟ କେତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିଏ, ଏକଥା କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତି କେତେ ମିଳିବ ? ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ । ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜଗଦମ୍ବା ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବ ମନୋକାମନା ପୂରଣ କରୁଛ । ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଜଗଦମ୍ବା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପୁଣି ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭକ୍ତମାନେ ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛନ୍ତି । ତେବେ କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି! ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଧନର ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଦରକାର ବା ମୋର ରୋଗ ଭଲ କରିଦିଅ । ନା, ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ଧନ ମାଗିବେ । ନାମ ହିଁ ରଖିଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜା । ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କୁ ତ ବହୁତ କିଛି ମାଗିଥାନ୍ତି । ସିଏ ତ ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂରଣ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ କିଛି ନା କିଛି ଧନର ଫଳ ମିଳିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତ ପ୍ରତିବର୍ଷ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଧନ

ଦେଇଥାନ୍ତି । ଧନ ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ପାପ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି । ଧନ ପାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପାପ କରନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରତ୍ନ ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୋଇଯାଉଛ । ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କଠାରୁ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆର ରାଜତ୍ୱ ମିଳିଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ଏସବୁ କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । କେହି କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ତ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତ ପୂରା ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି— ଏସବୁକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର । ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ପିତା (ଗଡ୍ ଫାଦର) ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅତିବେଶିରେ ୧୦୦ ବର୍ଷର ଯୁଗ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଯୁଗର ଆୟୁଷ ତ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ । ଅଜମେରରେ ବୈକୁଣ୍ଠ (ସ୍ୱର୍ଗ)ର ମଡେଲ ଅର୍ଥାତ୍ ନମୁନା ରହିଛି, ଦେଖାଇଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆ କିପରି ହୋଇଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବ ନା । ଯଦି କେହି ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲେ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିଯିବେ କିନ୍ତୁ ଯଦି ପାଠ ନ ପଢିଲେ ତେବେ ଭିଲମାନଙ୍କ ଭଳି ଅଶିକ୍ଷିତ କୁହାଯିବ । ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିବେ ନା, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଗରୀବ ହୁଅନ୍ତୁ କି ଧନୀ ହୁଅନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ସୁଖରେ ଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ । ଭାରତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖଧାମ ଥିଲା, କଳିଯୁଗରେ ଦୁଃଖଧାମ ପାଲଟିଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ନୂଆ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରଥମେ ଭାରତ ହିଁ ଥିବ । ଏବେ ଭାରତ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି ଯିଏ ପୁଣି ନୂଆ ହୋଇଯିବ । ଏହି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ଏହିଭଳି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଚାଲିଛି, ଯାହାକି ଆଉ କେହି ବି ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଭଳି ହେବେ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନୀଚ ପଦ ତ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ତେବେ ସେଠାରେ କେହି ପୋଲିସ୍ ନଥାନ୍ତି କାରଣ କୌଣସି ଭୟ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଭୟ ରହୁଛି ସେଥିପାଇଁ ପୋଲିସ୍ ରହିଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ରାଜ୍ୟରେ ବିଭାଜନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବିଭାଜନ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିବ, କୌଣସି ପାପ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ମୋର ମତରେ ଚାଲି ମୋଠାରୁ ସଦାସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସଦଗତିର ମାର୍ଗ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଶିବ ଶକ୍ତିସେନା, ଯିଏକି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରୁଛି । ଏମାନେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ ଏବଂ ଧନକୁ ଏହି ସେବାରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ସେହି ବାପୁଜୀ ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ (ଇଂଗ୍ରେଜ)ମାନଙ୍କୁ ତଡିଦେଲେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାହା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସୁଖ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଆହୁରି ଦୁଃଖ ବଢିଯାଇଛି । ଖାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ନ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ବଡ ବଡ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ଏଇଆ ମିଳିବ, ସେଇଆ ହେବ..... । ତେବେ ମିଳିବ ତ କେବଳ ବାବାଙ୍କଠାରୁ । ବାକି ଏହା ତ ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କହୁଛନ୍ତି ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଯୋଜନା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ହେବାର ନାହିଁ । ଏବେ ଯଦି ଟିକିଏ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡିଯିବ । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ମାଡପିଟ୍ ହୋଇଯିବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ହେବା ସହିତ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କ ସମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ କଲ୍ୟାଣ ମନେ କରି ଅଚଳ, ଅଟଳ, ମହାବୀର ହୋଇ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୁଅ ।

କୌଣସି ବି କଥାକୁ ଗୋଟିଏ କାଳର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ନାହିଁ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ଦେଖ । କାହିଁକି, କ’ଣ କହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ସଂକଳ୍ପ ରହୁ ଯେ ଯାହାବି ହେଉଛି ସେଥିରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ଯାହା ବି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାହା କରିଚାଲ, ତା’ପରେ ଯାହା ହେବ ତାହା ବାବା ଜାଣନ୍ତି ତାଙ୍କର କାମ ଜାଣେ । ବାବା ଯେପରି ଚଲାଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ଚାଲ ତେବେ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ଭରି ରହିଛି । ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ରହିଲେ କେବେ ବି ହଲଚଲ୍ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ନଆସୁ, ତେବେ କୁହାଯିବ ଅଚଳ, ଅଟଳ, ମହାବୀର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ଲୋଗାନ:- ତପସ୍ୱୀ ସେହିମାନେ, ଯେଉଁମାନେ କି ଶ୍ରୀମତର ଇଙ୍ଗିତ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନ୍ୟାରା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ହୋଇପାରିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***